

Ina, dat het kind nooit haar gezelschap en haar natuurlijk leven verkoos boven dat van den zieke. In de huiskamer, waar ze samen ontbeten, brandde de open haard en hing de maretak; — maar dikwijls nam Lilly haar bord op, en ging naar haar vader. Ina zei zichzelf: Ik dacht dat ik het dagelijksch leven in zijn voegen moest houden om haar, maar misschien is het juist het ongewone, wat haar trekt. Hem zei ze: Ik ben bang dat je Lilly straks erg zult missen, Jack, en hij antwoordde: Niet zoo erg, maar meer dan zij mij missen zal. Zijzelf sprak weinig met het kind; — ze wist niet waarop ze het moest voorbereiden.

Toen het lente werd, ging Jack's gezondheid snel achteruit. 't Was of hij de wilde vlagen van het nieuwe getij niet verduren kon. Wel luisterde hij vaak heel aandachtig naar den wind en den regen, zei tegen Ina dat het hier zoo anders klonk dan in de loopgraven, even machtig, maar levenwekkend, niet vernietigend.

— Voel je je dan beter? vroeg ze.

Hij keek haar aan, probeerde te glimlachen. — Ik? de lenteregen is toch voor de aarde.

Ze kon niet zooveel bij hem zijn als den eersten tijd van zijn ziekte. Ze wist het zelf niet, maar het duurde haar te lang. Haar kracht was niet enkel een kracht tot dragen, — ook tot doen. Ze overlegde met Mirfield een inkrimping van het bedrijf, raadpleegde ook Jack, toen hun plannen vasten vorm hadden aangenomen. Het eigenaardig-verre van zijn blik zag ze niet, en de moeite die hij deed om haar problemen te begrijpen. Op 't laatst keurde hij haar oplossing goed, zei licht-plagend: dat jij zoo'n handelsgeest in je hebt, vrouwtje.

Ze vroeg: Vind je het onvrouwelijk? en hij:

— Dacht je dat ik het recht had over een gezond-levend mensch te oordeelen?

Ze bloosde, strekte haar hand naar hem uit, maar hij bleef onbewegelijk liggen. Toen streelde ze even zijn hoofd, voelde het grijs-blonde haar zoo zacht, drukte een kus op zijn kruin.

Plotseling zei hij: Zal je de laatste narcissen voor me plukken?

— Natuurlijk, graag.

Het ontroerde haar, dat zijn woorden bijna gretig hadden geklonken.

In de maand Juni stierf hij, nog onverwachts. Het was een heel stille duisternis geweest, zonder zoeven van den wind. De verpleegster, die had moeten waken, was in slaap gevallen. Toen in den lichten morgen de vogels begonnen te zingen, deed ze haar oogen open. Ze wist niet dadelijk wat er was gebeurd; ze zat naast het bed, en zag hem liggen, zoo stil en wit. En ze voelde dat ook zijn lichtste adem had opgehouden.

Ina ging zelf het kind halen, en ze bestelde rouwkleeren, voor Lilly ook, omdat die er zoo dringend om vroeg.